

Siiri Enoranta

SURUN-
HAURAS,
LASIN-
TERÄVÄ

WSOY

Siiri Enoranta

SURUN
HAURAS,
LASIN
TERÄVÄ

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Tekijä kiittää Suomen Kulttuurirahastoa ja Taiteen
edistämiskeskusta kirjoitustyön mahdollistamisesta,
Mikko Karvosta ja Mirkku Ronimusta
purjelaivatietoudesta, Milaa kauriiden lainaamisesta ja
lukijaa lukemisesta.

© SIIRI ENORANTA JA WSOY 2015

ISBN 978-951-0-41265-7

PAINETTU EU:SSA

Esipuhe

Minun käskettiin kertoa tämä tarina, vaikkei se joka käski välttämättä ollut edes tosissaan, mutta minä otin sen todesta, sellainen minä olen. Kerron tämän tarinan, vaikkei se ole yhtä ylväs kuin tarinat vanhoissa hapertuneissa kirjoissa, vaikkei se tarjoa kaikkia niitä vastauksia, jotka olisin halunnut saada, eikä lopussa käy hyvin, tai tavallaan nimenomaan käy. Minä kerron tarinan nyt sellaisena kuin se todennäköisimmin tapahtui, enkä voi muuttaa sitä vaikka joiltain osin tietysti haluaisinkin, enkä minä näe mihin kaikkeen nämä tapahtumat ovat vaikuttaneet ja mihin ne vielä johtavat, minä en näe, ja niin on aivan hyvä.

Muutos

LEANA, MAALISKUU 3114

Leana Hahtuvaara heräsi hyvin varhain aamulla siihen, kun sumuhuuhkaja kirkui yhden pitkän, kaikuvaan huudon merenrannalla hänen kotitalonsa yllä, talon jonka Karmor oli perheelleen rakentanut, pitkä, puhdas huuto, *kiiii*. Leana oli välittömästi täysin hereillä. Hän oli nukkunut kevyttä unta niin kuin hän aina nukkui, valmiina havahtumaan unen matkoista jos hänen parinsa tarvitsisi häntä, tai hänen tyttärensä tai poikansa. Jos Karmorin valtaisi merenrannan kuumassa suolaisessa yössä pelko, jonka yksin Leana pystyi työntämään loitolle, jos Linania haluaisi juotavaa, jos pieni Uli näkisi pahaa unta.

Leana nousi hitaasti sängystä, varoi herättämästä Karmoria, miestä jonka kasvot uni teki joskus kulmikkaiksi mutta tänään lempeiksi, tänä aamuna joka oli viimeinen. Leana hiipi makuuhuoneen ovelle, eivätkä hänen paljaat jalkansa pitäneet ääntä lankkulattialla, jonka Karmor oli hionut sileäksi. Leana tiesi että se oli hölmöä mutta teki sen silti joka aamu, hän kävi katsomassa lapsiaan. Ei siksi että hän olisi pelännyt heidän puolestaan, hän ei pelännyt mitään järjetöntä tai todennäköistäkään, sitä että lapset suistuisivat kallioilta karien pilkuttamaan mereen tai sai-

sivat heraherhiläisen piston, että he putoaisivat puusta kiipeillessään tai että aboakäärme syleilisi heidät kuoliaaksi. Karmor pelkäsi sitä kaikkea ja pusersi pelkonsa vihaisiksi juonteiksi suupieliinsä, ja Leanan oli päivittäin suudeltava ne sileiksi. Mutta Leana ei pelännyt, koska hän oli valon ja auringon ja vesiputouksissa värjyvien sateenkaarien lapsi, koska pelko ei ollut hyödyllistä eikä tarpeellista, koska pelko ei *auttanut* mitään, ja ennen kaikkea koska hän oli aikanaan nähnyt surukauriista pelkästään häntäkarvat.

Leana kiipesi kurkistamaan parvelle. Linania oli muuttanut sinne muutamaa vuotta aikaisemmin, hän oli tehnyt selväksi ettei enää jakaisi huonetta pikkuveljensä kanssa. Linania oli itse puhkaissut matalan parven seinään ikkunan, joka antoi merelle, ja Karmorin kanssa koristellut ikkunanpuut monimutkaisin leikkauksin. Tyttö nukkui selällään suu auki, luottavaisena, *tulkaa kaikki maailman vaarat, koska minä kestäen ne*. Leana tiesi että hän kestäisi, hänen Linaniansa, pikkuinen Nania, nyt jo viisitoistavuotias, melkein aikuinen. Nanian vaaleanruskeat hiukset valuivat kasvosten yli, ja Leana tukahdutti aikeensa siirtää ne sivuun, hän ei halunnut herättää tyttöä. Nania, kiivasluontoinen ja kipakka, hän ei koskaan tarvitsisi ketään puolustamaan itseään. Nania, iloinen suruneito. Leana tiesi, että Nania oli saanut sekä isänsä että äitinsä luonteenpiirteistä – olisi epäreilua sanoa parhaat – ne helpoimmat. Hän pystyisi olemaan kova olematta kuitenkaan läpäisemätön, hän pystyisi olemaan hellä musertumatta herkkyyteensä. Leana oli hyvillään siitä, että Nania oli ystäväystynyt Ahmiman saaren nuoren huiluntekijän Asporin kanssa, mutta Leanalle oli selvää, että se ei ollut Nanian polku, se ei ollut tytön lopullinen tie, jos lopullista ylipäätään voi olla mikään, ja Leana tiesi ettei voinut.

Leana laskeutui parvelta ja avasi hiljaa lastenhuoneen

oven. Hänen oli vaikea olla nauramatta kun hän näki miten Uli nukkui: kaikki peitot päällä, vaikka edes siinä tuulisella kalliolla, jonka laella heidän talonsa vahti merta, lämpötila ei laskenut öisin niin paljon, että kenenkään olisi tarvinnut palella. Uli makasi sykkyrässä polvet vatsan alla, kasvot vasten tyynyä. Unissaankin hän suojasi itseään maailmalta, jonka hän näki niin paljaana, niin kirkkaana, Leana tiesi sen, oli nähnyt sen Ulin säikähtäneistä, viisaista silmistä heti kun tämä oli syntynyt. Ulilla oli mustat hiukset niin kuin isällään, mutta Karmorin kovuutta hänessä ei ollut lainkaan, ja Leana toivoi että Uli saisi pysyä sellaisena kuin oli: pehmoisena ja vastaanottavaisena, ettei hänen tarvitsisi kovettaa itseään elämän suruja vastaan, että hän voisi toivottaa ne tervetulleeksi ja päästää sitten menemään. Ulin Surukaurispäivä oli vielä edessäpäin. Poika täyttäisi kuusi vuotta muutaman viikon kuluttua, ja silloin hänet vietäisiin Surukauriin niitylle niin kuin jokainen Surukauriin kansan lapsi kuusivuotissyntymäpäivänään. Kauris tulisi ja kertoi Ulille kuinka paljon surua hänen osanaan oli elämänsä aikana kantaa. Mitä vähemmän aikaa kauris viettäisi niityllä Ulin kanssa, sitä onnellisempi pojan elämä tulisi olemaan. Leana itse ei ollut koskaan nähnyt surukauriin kasvoja, niin onnekas hän oli. Hän toivoi, että aikanaan Uli saisi katsoa kaurista silmiin. Nopeasti, ei liikaa surua hänen pojalleen, ei tuolle pienelle pehmeälle kauniille lapselle, joka oli maailmassa hämmästyneenä ja säikkynä kuin päiväperhonen, vain nopea katse ja sitten kauris laukkaamassa tiehensä iloisena ja vikkelänä.

Leana ei voinut estää itseään, hän sipaisi Ulin poskea. Poika rypisti kulmiaan kuin olisi miettinyt jotakin ankaraasti, avasi sitten suuret siniset silmänsä, jotka vielä hetken näkivät unimaiseman edessään, kunnes hänen katseensa kiinnittyi Leanaan.

»Äiti», Uli sanoi tyytyväisenä, sillä niin kauan kuin Leana oli tässä maailmassa hänen kanssaan, hänellä ei ollut mitään pelättävää, ei mitään, ja Leana näki sen ja rakasti lastaan loppumattomalla aamukasteenkirkkaalla lempeydellä.

Sitten Uli sulki silmänsä ja meni takaisin uneen. Leana nousi hymyillen, painoi lastenhuoneen oven perässään kiinni. Hän ei tiennyt, että se oli viimeinen kerta, kun hän katsoisi rakastettuaan ja heidän yhteisiä lapsiaan, hän ei tiennyt, että tämä olisi se päivä, jona hän kuolee.

Leana kulki aamuisin Ahmiman saaren poikki sen kapeimmasta kohdasta päästäkseen saaren vastarannalla oleville hahtuvahaikaroiden pesimäkallioille. Matkan aikana aurinko lipui korkeammalle taivaalla, ja Leana ehti väsyä sen verran, että perille päästyään hän usein vain istui hetken ja katseli merta. Leana kulki matkan juosten jokaisena alkukevään aamuna sen muutaman kuukauden ajan jona hahtuvahaikarat pesivät. Hän juoksi edelleen yhtä kovaa kuin tyttöinä. Hän oli ammatiltaan höyhenenkerääjä, samoin kuin Karmorin vanhemmat olivat olleet, ne jotka meri oli peitellyt huopiinsa kauan sitten. Hahtuvahaikarat pehmustivat pesänsä höyhenillä, joita ne nyppivät rinnastaan ja kyljistään. Joka aamu Leana tutki pesät, niitä oli satoja ja satoja, hän kulki melkein pystysuoria kalliopolkuja ja kiipeili hengästyttävä pudotus ja meren tyrskyt suoraan allaan, ja hän tiesi ettei putoaisi milloinkaan. Hän tutki pesät ja keräsi höyhenet hylätyistä pesistä, niistä joiden poikaset olivat kasvaneet tarpeeksi ja lähteneet tiehensä. Höyhenet hän laittoi selkäreppuunsa ja vaihtoi sitten Ahmimalla Merennielemän kylässä lääkkeisiin ja mausteisiin ja vaatteisiin ja milloin mihinkin. Lihaa he eivät tarvitse, sillä Karmor oli metsästäjä. Ahmiman asukkaat eristivät höyhenillä vetoisten talojensa nurkat talveksi, joka ei oikeastaan ollut minkäänlainen

talvi, mutta he niin pitivät lämmöstä, ja he täyttivät höyhenillä tyynynsä ja vaihtoivat niitä Virtaavan saaren asukkaiden kanssa leipään ja saviastioihin, ja Virtaavan ihmiset kyräilivät ahmimalaisia ja ahmimalaiset kyräilivät heitä, ja se oli kaikki hölmöä koska heistä jokainen oli samaa syntyperää tai ainakin jakoi saman kohtalon.

Leana ajatteli sitä juostessaan Korentojärven sivuitse kohti viidakkoa. Sitä miten Surukauriin kansa oli jakautunut Ahmiman ja Virtaavan saarille jonkin menneen sukupolven riidan seurauksena, jota kukaan ei enää muistanut. Kummankin saaren asukkaat pitivät hajamielisesti kiinni muinaisesta kaunasta, joka oli hajonnut usvaksi samalla tavalla kuin tarina saarelle saapumisesta: valtaisa ukkoslintu oli siepannut Atraimen niemimaan ihmiset ja lennättänyt heidät saarille kostoksi jostakin rikoksesta ukkosjumalia kohtaan, tai palkinnoksi, tai paetessaan ahnetta kuolonkotkaa – jokainen kertoi tarinaa miten itse mieli, mutta aina siihen liittyi ukkoslintu, joka oli niin suuri, että sen selkään mahtui satoja ja satoja ihmisiä. Varmaa oli se, että Leanan kansa, Surukauriin kansa, oli asunut näillä saarilla 541 vuotta, tai niin ainakin sanottiin Kirjoituksissa, joita oli alun perin merkitty paperille mutta jotka oli sittemmin jäljennetty ohuille, koville kurukaarnan palasille, kun vanha paperi oli alkanut kostua ja hajota. Leana ymmärsi, että sekä Ahmiman että Virtaavan ihmiset olivat samaa, aivan samaa, samanlaista verta ja lihaa ja luuta ja näkymätöntä henkeä. Itse asiassa kaksi saartakin oli alun perin olleet yksi, mutta maankuoren ainaisessa liikkeessä olevat laatat repivät saarenpalasia erilleen puolikkaan sormenmitan vuodessa ja välillä laittoivat maaperän tärisemään.

Ja varmaa oli myös, että saarilta ei päässyt pois. Karmorin vanhemmat olivat yrittäneet sitä koko ikänsä ja kuolleet yrittäessään, ja nykyään heidän vanhempi poi-

kansa Kammel jatkoi epätoivoisia yrityksiä. Hän rakensi veneen toisensa perään, hitaasti, eikä kukaan jaksanut enää auttaa häntä, ja veneen toisensa perään hän murskasi vasten saaria ympäröivää petollisten karien labyrinttia. Leana käsitti, miksi Kammel halusi saarilta pois, hän näki onton kohdan miehessä, tämän katseessa, joka oli lempeä mutta alituisesti etsivä eikä milloinkaan löytävä. Se sama onttous oli Karmorissa, sumuisen hämärän veljekset, mutta Karmorin Leana kykeni pelastamaan joka päivä uudelleen. Leana ei ollut koskaan halunnut lähteä. Hän ei ollut koskaan halunnut mitään mitä hänellä ei ollut. Hän näki, miten jotkut kadehtivat häntä sen vuoksi ja hän ymmärsi kyllä, hän piti lempeän säälin itsellään, jottei olisi loukannut noita eksyksissä kulkevia entisestään.

Leana tunsi luotettavan voiman jaloissaan, kun ne veivät hänet peltojen vierestä Viidakkolaaksoon. Hän tiesi tarkalleen kuinka lujaa voisi juosta että jaksaisi samaa vauhtia perille saakka. Mutta ei hän juuri milloinkaan malttanut juosta koko matkaa pysähtymättä. Viidakko oli elossa, se oli niin elossa, että Leana melkein kuuli sen huutavan, yhtä lailla riemusta kuin pelosta kuin toivosta kuin vihastakin, rakkaudesta, elämästä, viidakossa oli tiivistyneenä kaikki mitä elämä tiesi! Kosteus siveli Leanaa, pisaroitui hänen ihollaan, lintujen ja sirkkojen laulu, sirinä, säksätys ja kuiske punoivat verkon, joka ei päästänyt irti eikä siitä halunnutkaan irrottautua, tuoksui kuuma, kostea maa ja kaikki mitä se loppumattomassa luomisvimmassaan puski pinnalle. Shakkikäärmeet luikertelivat pakoon hänen askeltensa tieltä, pienet makakakiapinat kiljuivat puissa, jotka olivat niin korkeita, ettei niiden latvoja voinut nähdä, valtavat karhunkorennot suhahtelivat hänen päänsä ympärillä pareittain. Auringonvalo ryöppysi metsänpohjaan sokaisevina, pimeyttä rei'ittävinä vinoina kiiloina. Leana pysähtyi kat-

somaan kirkkaanvihreää kyynärvartensa mittaista liskoa, joka vasta yritti tointua nukutusta yöstä, se pälyili Leanaa ulkonevilla silmillään. Hän juoksi taas ja väisti tiheänä paioillaan surisevan hyttysparven, juoksi taas ja loikki kaatuneiden, sammaloituneiden puunrunkojen yli. Leana tunsu reitin kuin oman sydämensä, sillä tavalla kuin sen saattoi tuntea, läpikotaisin mutta ei koskaan kokonaan. Tänäänkin hän joutui kiertämään valtavan hämähäkinseitin, jota edellisellä päivänä ei ollut ollut, joutui palaamaan takaisin unenpöpperöisen aboakäärmeen tieltä, joutui kiertotielle kun huomasi ensimmäisten manarakukkien puhjenneen tulipunaiseen loimuun. Mutta hän ei koskaan eksynyt. Leana oli aina tiennyt, että kaikki kävisi hyvin. Hän ei tiennyt joutuiko se siitä, että surukauris oli tuskin näyttäytynyt hänelle, vai oliko surukauris tuskin näyttäytynyt hänelle juuri siksi – toinen oli syy ja toinen oli seuraus. Hän oli aina tiennyt, että välttämätöntä ja väistämätöntä ei ollut mikään muu kuin muutos, ja muutos oli kaikki. Hän oli aina tiennyt, että muutos oli otettava vastaan, ja hän oli aina ottanut. Hän ei pelännyt.

Parvi kurutirskuja räpisteli siivilleen Leanan jaloista, kun hän lennähti ulos viidakosta, ne sirpittivät hänelle tuohtuneina ja häntä nauratti. Hän oikaisi Surukauriin niityn läpi, ja valtava puiden ja aluskasvillisuuden peittämä Utuvuori jäi hänen oikealle puolelleen, ja sen takana näkymättömissä oli Merennielemän kylä, josta meri ahmaisi suuhunsa joka vuosi parin askelen verran lisää. Surukauriin niitty oli autio niin kuin aina. Vaikka saarten asukkaat olivat usein nähneet kauriiden jälkiä ja kuulleet niiden pienten sorkkien kopinaa aivan takaansa, vaikka keväisin löydettiin piikkipensaiin juuttuneita tupsuja kauriiden talvikarvaa, ei kukaan ollut ikinä nähnyt surukaurista muutoin kuin kuusivuotis-syntymäpäivänään. Eikä yhtäkään kuollutta kaurista ollut

koskaan löydetty. Lapset yrittivät toisinaan etsiä kauriita, kerrottiin jopa tarinaa hulluksi tulleesta värjäristä, joka oli rakentanut niille ansoja kolme sukupolvea aikaisemmin (Virtaavan ihmiset väittivät hänen olleen kotoisin Ahmimalta, ja Ahmiman ihmiset Virtaavalta), mutta ennemmin tai myöhemmin kaikki saarelaiset aina käsittivät, että surukauriit eivät aikoneet paljastaa salaisuuksiaan. Eikä se Leanaa haitannut. Hän olisi vain halunnut nähdä kauriin kasvot. Karmor oli kertonut, että surukauriin suupielet kääntyivät aavistuksen alaspäin kuin se olisi murjottanut, että jälkeinpäin ajateltuna se näytti jopa hiukan hullunkuriselta, mutta siinä niityllä kun kauris oli katsellut Karmoria aivan liian kauan suurilla pitkäripsisillä silmillään, joissa näytti asuvan alkumetsän viisaus, silloin pieni Karmor ei ollut voinut muuta kuin itkeä.

Lopulta meri paljasti itsensä Leanalle yhtä äkkiä kuin se aina teki, yhtä yllättäen, Leana juoksi umpimetsässä kiireesti oksia ja liaaneja väistellen, vihreää vihreää silmäkantamattomiin ja sitten yhtäkkiä. Meri.

Heillä oli tapana istua Ulin kanssa Aarrerannan valkeassa hiekassa. Siellä aallot olivat isompia kuin Loivalla rannalla, jonka edustan koralliriutta rauhoitti, mutta Aarrerannalla tuuli ei ollut yhtä voimakas, ja myös tuuli hermostutti Ulia. Siellä heillä oli tapana viettää aikaa ja vain katsoa, katsoa merta, joskus hetken ajan, joskus niin kauan että aurinko kävi unille. Ulin täytyi tottua meren suunnattomuuteen, sen käsittämättömään voimaan joka kerran uudelleen. Lasukuveden aika oli helpompi, sillä kohti harppova nousuvesi pelotti Ulia. Uli istui Leanan vieressä ja he pitelivät toisiaan kädestä, tai jos myrskysi, Uli oli hänen sylissänsä. He olivat vaiti ja Leana siirsi äänettömästi rakkauttaan pieneen poikaan, ihon ja pellavan läpi ruumiista toiseen, ja Uli keräsi sitä niin kauan kunnes oli valmis kohtaamaan meren. Sil-

loin hän nousi ja meni hitaasti rantaan, ei katsonut kertakaan taakseen, ja Leana tiesi millainen luottamuksenosoitus se oli – Uli tiesi että äiti ei milloinkaan katoaisi, eikä hän kadonnut. Uli kastoi varpaansa veteen. Ei koskaan enempää, hän ei koskaan uinut meressä. Uli laski pienet jalkapohjansa vuorotellen märkään rantahiekkaan ja katsoi, kuinka hänen painonsa puristi veden pois hänen askeleensa piiristä, maalasi vaaleamman kehän jalan ympärille hiekalle. Hän kyykistyi tutkimaan simpukankuoria ja merenvaahdon jättämiä aaltoviivoja. Joskus hän lennätti pitkästä heinästä punottuja leijoja rantaviivan tuntumassa. Tutki kilpikonniin reittejä hiekassa. Palasi Leanan luo ja ojensi kätensä.

Leana laskeutui jyrkänteen yli ensimmäiselle polulle. Pudotus mereen oli niin pitkä, että viisi miestä olisi voinut seistä kanootissa toistensa hartioilla, eikä ylimmäinen olisi sittenkään yltänyt näkemään maanpintaa. Tässä kohdassa rannikkoa seinämä ei ollut kuitenkaan pystysuora, vaan kallio muodosti satoja pieniä portaita ja taskuja, joihin hah-tuvahaikarat saattoivat rakentaa kotinsa. Aivan vesirajassa oli muutaman askeleen levyinen kallionkieleke, jota vasten aallot puskiivat ehtymättömällä voimalla. Meri levittäytyi horisonttiin sinisenä ja tyrskepilkullisena ja loppumatto-mana ja kätki alleen rosoisen petollisen merenpohjan, joka esti levottomia lähtemästä Ahmiman ja Virtaavan saarilta.

Leana kävi keräämään höyheniä. Ne olivat pehmoisia ja kevyitä kuin hengitys, ja kun ne pakkasi tiiviisti, niitä mahtui selkäreppuun vaikka miljoona. Leana varoi häiritsemästä lintuja, jotka vielä olivat pesissään, eteni sivut-tain pitkin kalliota, poimi hylättyjen pesien höyhenet, tuns-i aamuauringon voimistuvan hehkun selässään. Kallionsei-nämiä pitkin norui hitaita makeanveden putouksia, pisa-roiva sammal näytti hikoilevan lämmössä. Sitten Leana löysi yksinäisen poikasen, niin kuin joskus kävi. Leana tiesi heti,

että se oli hylätty tai sen vanhemmat olivat kuolleet, sillä hahtuvahaikarat eivät jättäneet poikasiaan tarkoituksella hetkeksikään yksin. Kun toinen pariskunnasta oli saalista-massa, toinen vahti poikasta pesässä. Mutta tästä poikasesta ei huolehtinut kukaan. Leana otti sen varovasti nyrkkiinsä ja lähti kiipeämään vasemmalle, kohti pientä suojaista lahtea, poukamaa, johon hän aina vei tällaiset poikaset. Niillä oli hyvä mahdollisuus selviytyä kunhan ne vain pääsivät turvallisesti tyyneen veteen, missä ne saattoivat etsiä ötököitä ja myöhemmin pieniä kaloja. Kunhan ne eivät pudonneet pesästä suoraan alas murskaaviin tyrskyyhiin. Poikanen värisi Leanan kämmenessä, Leana eteni yhtä varmasti kuin aina, paljaat varpaat hakivat parasta tarttumakohtaa, hänen ei juuri tarvinnut edes katsoa mihin astui. Sitten kallion rosoisessa kolossa aivan hänen silmiensä edessä rasahti jokin, hän näki liikettä, hätkähti, ja siinä hetkessä joka oli ohi jo ennen kuin alkoikaan, kaikki hänen elämänsä mahdollisuudet supistuivat kuolemisen väistämättömyydeksi.

Leanan ote lipesi. Se kirposi myös linnunpojasta, jonka samettiseen, keveään ruumiiseen tuuli tarttui, leijutti sen varovasti suojaasaan poukamaan, ja se laskeutui veteen nostattamatta pärskettäköön, jäi uimaan hämmästyneenä edestakaisin kaislikossa. Sillä aikaa Leana putosi, ja häntä tuuli ei jaksanut kuljettaa, vaikka hänkin oli tietyllä tavalla henkäyksenkeveä. Hän osui selkä edellä kielekkeen rosoisiin kiviin niin että hänen kallonsa halkesi, mutta viimeiseksi hän näki Ahmiman saaren yllä kaartuvan loputtoman kesänsinisen taivaan ja sen laskoksissa uneksivat korkeat, jylhät pilvet. Hänen pudottuaan kurkisti hiukan ylempää kallionkolosta surukauris. Se laskeutui varovasti Leanan ruumiin viereen ja painoi pienen, alakuloisen turpansa vasten Leanan poskea.

Ja heitä kaikkia ajoi rakkaus.

Sarastuksen palatsi kuhisee valtapelejä ja pieni paholaislapsi keittelee myrkkyään.

Sarastuksen Lasinkirkas prinsessa Sadeia on vasta kuudentoista, mutta hän on hallinnut vuosia yksinvaltiaana maataan. Hän pitää kaikki langat käsissään ja kaikkien on taivuttava hänen tahtoonsa. Nyt hänellä on pakkomielle, joka uhkaa koko valtakuntaa.

Valtameren takana elää Surukauriin kansa, jolle surukauris kertoo, kuinka paljon surua kukin joutuu elämänsä aikana kantamaan. Pieni Uli-poika saa suuremman lahjan kuin kukaan aikaisemmin ja kirjoittaa viestin, joka kantautuu liiankin kauas.

Enorannan romaani on taianomainen kertojaäänien kudelma, jossa kaikki haluavat jotakin ja rakastavat jotakuta. Se on kuin prisma, jossa unelmat, valtasuhteet ja riippuvuudet tahtuvat ja hajoavat.

#kirja
WWW.KIRJA.FI

9 789510 412657

N84.2/84.2

ISBN 978-951-0-41265-7

